

Костенурката Занзибар

На Мариън, Кейт, Даниел и Чарли

Майкъл Морпурго

Костенурката Занзибар

The Wreck of the Zanzibar

© Egmont UK Ltd 2007

Text © Michael Morpurgo 1995

Cover images © Shutterstock 2011

Illustrations © Christian Birmingham 1995

The author/illustrator asserts the moral rights to be identified
as the author/illustrator of thos work.

Костенурката Занзибар

Превод Екатерина Митренцева

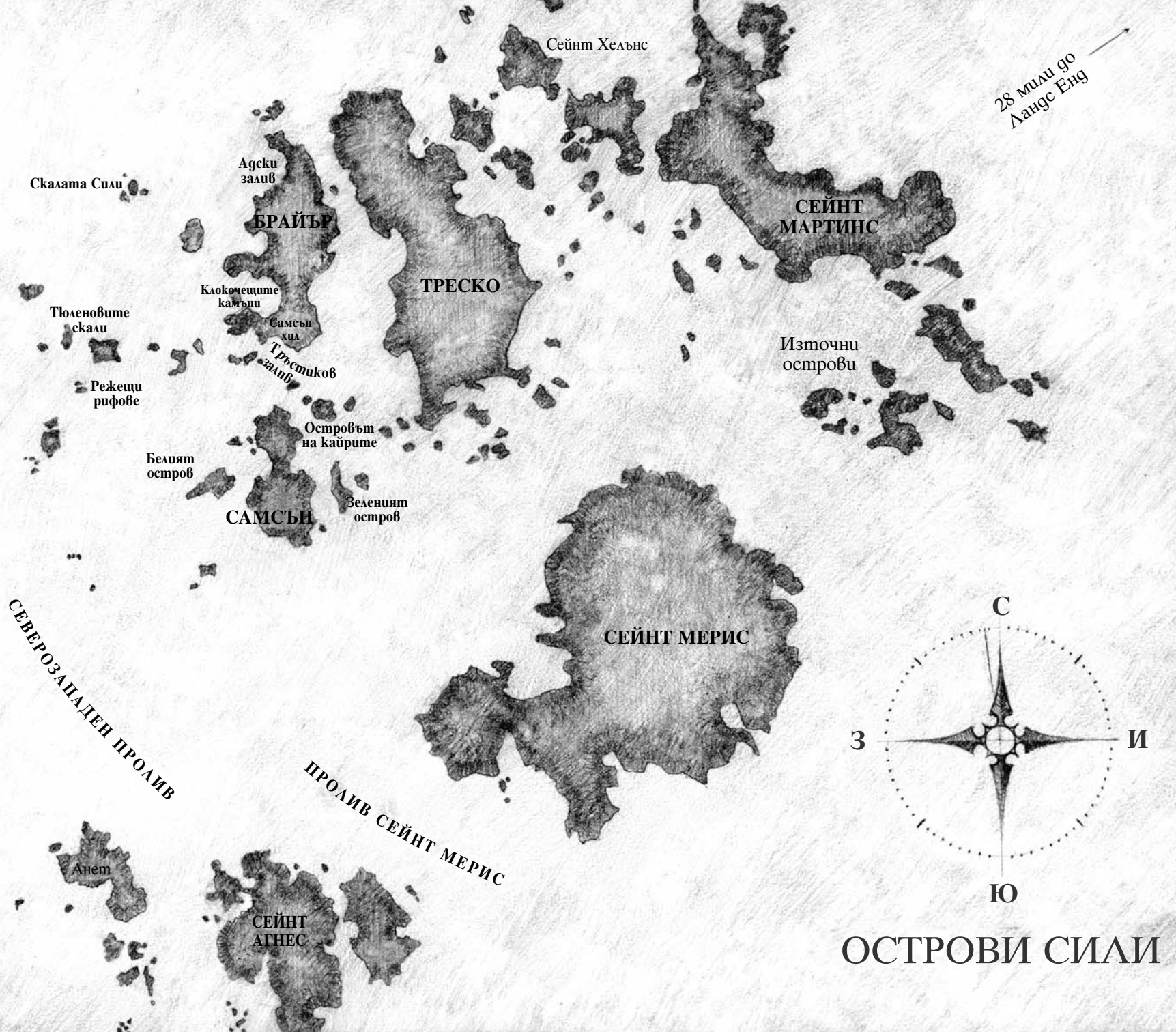
Редактор Албена Раленкова

© Издателство „Фюм“, 2015

ISBN 978-619-199-041-2

Илюстрации Кристиън Бърмингъм

Издателство „Фюм“

Пралеля Лора

Пралеля Лора умря преди няколко месеца на сто години. Както обикновено, изпила какао-то си – последното нещо, което правеше всяка вечер преди сън, пушна котката навън, легнала да спи и не се събудила. По-лека смърт от тази едва ли би могло да има.

За да ида на погребението, взех кораба за островите Сили*. Бяха дошли почти всички от нашия род. Срегнах се отново с братовчеди, лели и чичовци, които едва познах и които едва ме познаха. Малката църква на остров Брайтър беше претърпана, нямаше място дори за правостоящи. Бяха дошли всички от Брайтър, както и отвсякъде от островите Сили – от Сейнт Мерис, Сейнт Мартинс, Сейнт Агнес, Треско...

* Отбелязаните със звездички думи са обяснени в края на книгата.

Пяхме псалмите с голямо въодушевление, защото знаехме, че леля Лора би се радвала на възторжено изпращане. След погребението семейството се събра в малката лелина къща, която гледаше към Вонящия залив. Имаше чай с хрупкав кафяв хляб и мед. Още първата ханка ме върна в детството. Прииска ми се да остана сам и се качих по тесните стълби към стаята, която беше моя, когато като дете идвах тук за ваканциите. Същата газена лампа до леглото, същите олющени тапети, същите избелели перденца с червени платноходки, които пореха вълните...

Седнах на леглото и затворих очи. Отново бях на осем години и отново ме чакаха две седмици с пясък и море, с лодки и лов на скариди, със стридояди и рибарки. И с историите на леля Лора, които ми разказваше всяка вечер, преди да гръпне пердетата, за да не ми блести луната, да ме завие и да излезе от стаята.

Някой отдолу ме повика и аз се върнах в настоящето.

Всички се бяха събрали във всекидневната. В средата на стаята имаше отворен кашон.

– А, ето те и тебе, Майкъл – каза чичо Уил.

Стори ми се малко ядосан. – Можем да започваме.

В стаята настъпи тишина. Чичо Уил бръкна в кашона и извади един пакет.

– Изглежда е оставила по един за всеки – измърмори той.

Пакетите бяха увити в стари вестници и вързани с канап. На всеки имаше голям кафяв етикет. Чичо Уил вдигаше пакетите и четеше имената. Търпеливо чаках да ми дойде редът. Нямах нещо специално, което исках особено много, освен Занзибар, разбира се, но всички искаха Занзибар. Чичо Уил размаха един пакет към мене.

– Майкъл, ето го и твоя – каза той.

Взех пакета и се качих в стаята, седнах на леглото и развързах канана. Приличаше ми на нещо като книга и така се оказа – книга, но не печатна. Беше направена ръчно, страниците бяха шити с игла и бяха плътно изписани с молив. Прочетох заглавието на корицата: „Дневникът на Лора Периман“. Имаше и акварелна рисунка на четиримачтов кораб. Беше наклонен от бурята и се носеше към скалите. Освен книгата имаше и плик.

Отворих го и зачетох.

Скъпи Майкъл,

Когато беше малък, ти разказах много, много истории за Брайър и за островите Си-ли. Знаеш за призраците на Самсън, за камбаната, която бие под вълните край Сейнт Мартинс, за крал Артур, който все още чака в пещерата си под Източните острови.

Спомняш ли си? Е, сега ще прочетеш моята история – за мен и моя брат близък Би-ли, когото ти никога не си виждал. Толкова ми се ще да се познавахте. Това е действителна история и аз не искам да умре с мен.

Когато бях малка, си водех дневник, но не всеки ден. Не пишех често, а само когато имах нужда. По-голямата част от този дневник не си заслужава да се чете и вече я изхвърлих – моят живот беше съвсем обикновен. Но преди много, много време за няколко месеца животът ми изобщо не можеше да се нарече обикновен. Тази част от дневника е за тези няколко месеца.

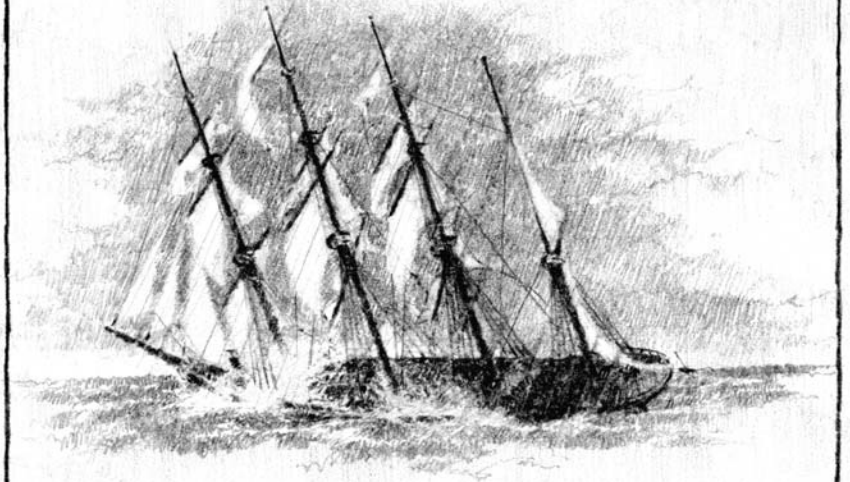
Спомняш ли си, че често ме питаеше откъде се появи Занзибар? (Когато беше малък, ти го наричаше Марципан.) Никога не ти казах, нали? Е, сега най-после ще разбереш.

Довиждане, скъпи Майкъл, и Господ да те благослови!

Твоя пралеля Лора

П.П.: Надявам се рисунките ми да ти харесат. Мисля си, че съм по-добра художничка, отколото писателка. Когато се върна тук в следващия си живот – а непременно ще се върна, ще бъда голяма художничка. Обещала съм си го.

*Дневникът
на Лора Периман*

1907 година

20 януари

Лора Периман, днес ставаш на четиринайсет години! Казах това на огледалото сутринта, когато си честитих рождения ден. Понякога, като днес например, не ми се иска да съм Лора Периман, която цял живот е живяла на Брайър и дои крави. Искам да бъда лейди Южениа Фитцхърбърт, да имам дълга червена коса и зелени очи, да нося голяма шапка с широка периферия с бяло щраусово перо и да пътувам по света с параходи с четири комина. Но освен това искам и да съм Били Периман, за да правя лодки, да гребя в лоцманската лодка* и да тичам бързо.

Били също е на четиринайсет. Разбира се, че ще е на толкова, след като ми е брат близ-

* За лоцманска лодка виж „гиг“.

нак. Но аз не съм лейди Южения Фитцхърбърт, която и да е тя. И не съм Били. Аз съм аз. Аз съм Лора Периман и днес вече съм на четиринайсет години.

Всички са доволни от мен, даже и тате, защото аз видях кораба преди още да са го забелязали от Сейнт Мерис. Просто бях на правилното място в правилното време, това е всичко. Както обикновено, бях дошла кра-

вите с Били и се връщах с пълните кофи мляко през Уотч хил, когато видях платна на хоризонта в морето зад Белия остров. Приличаше ми на шхуна. Тримачтова.

След пет минути лоцманската лодка беше спусната в морето. От върха на Самсън хил, заедно с всички останали, наблюдавах какво става. Видяхме как лодката на Сейнт Мерис излезе от пристанището и мина край вълно-

лома. Вятърът и течението бяха в нейна полза. Нагпреварата беше свирена. Известно време изглеждаше, че лодката на Сейнт Мерис ще стигне първа до шхуната, както често ставаше, но зад Самсън нашата лодка намери безопасни води и благоприятен вятър и направо полетя. Виждах лоцмана*, който се гържеше за мачтата, виждах също тате и Били, които гребяха един до друг в средата на лодката. Как исках да съм там и да гребя с тях в морето! Мога да се оправям с греблото толкова добре, колкото и Били. Той го знае, всеки го знае. Но лоцманът не ще и да чуе за това – а той е водач и е най-важният. Да не говорим за тате. Те си мислят, че това е крайт, че съм се примирила. Но един ден, един ден... Както и да е, днес печелим ние, така че трябва да съм доволна.

Лодката на Сейнт Мерис загуби гребло. Завъртя се безпомощно във водата и трябваше да се върне обратно. Видяхме как нашата лодка заплава край шхуната и закресяхме от радост, докато прегракнахме. През далекогледа видях как лоцманът се качва на шхуната, за да я преведе през опасния район до пристанището на Сейнт Мерис. Видях как

екипажът му помага да стигне до палубата и как после се здрависаха с него. Той свали шапката си и я размаха, а ние отново закресяхме. Това значеше пари за всички, а пари тук почти не се намираха. Когато лодката се върна в Големия залив, всички я чакахме. Посрещнахме я и помогнахме да я изтеглят на брега. Винаги е по-лека, когато ние сме победили. Тате ме презърна, а Били ми намизна. Корабът е американски, каза той – „Генерал Лий“, плавал за Ню Йорк. Закомвен е в пристанището на Сейнт Мерис за ремонт на бизанмачтата*. Ще остане там седмица, а може и по-дълго.

Същата вечер имаше торта за рождения ден – моя и на Били. Както винаги, баба Мей я беше направила. Освен нас около масата беше насядал и целият екипаж на лодката начело с лоцмана, така че тортата бързо изчезна. Изпяха ни „Честит рожден ден“, а след това лоцманът каза, че сега всички са малко по-малко бедни от преди, защото Лора Периман забелязала „Генерал Лий“. Това ми подейства добре. Всички ми се усмихваха и аз си помислих, че сега е моментът да ги помоля отново.

– Може ли да гребя с Били в лодката?

Всички се разсмяха и казаха каквото винаги казваха – момичетата не гребат в лоцмански лодки. Никога не са го правили.

Отидох в кокошарника и се разплаках. Това е единственото място, където мога да плача на спокойствие. После дойде баба Мей с последното парче торта и каза, че има много неща, които жените могат да правят, а мъжете не могат. На мен не ми изглеждаше така. Но искам да гребя в лоцманската лодка и ще го направя. Някой ден ще го направя!

Току-що в стаята ми дойде Били. Пак се е карал с тате – този път кофите за гоене не били достатъчно чисти. Винаги има нещо, заради което тате му крещи. Били казва, че иска да замине за Америка и че един ден щял да го направи. Винаги говори някакви такива неща. Не искам да заминава. Това ме плаши. Ще ми се тате да е по-добър с него.

